

H. förs den 16 December

Från Emelie

Hur har du och hustrun och barnen och
herrarna och barnen och barnen och barnen?

Den gamla tomten är

Lördag settet här grön
och söt, men den 8.
var annat, och han
gick, och han
söker.

Min älskade Emelie!

Vi sitter nu här på torget man handlar
färger och tyg, som vanligt det är
söndag grädd. Anna har skrivit
till Lela och Mimmi, och nu har
hon berjut med sin "tjänsteskrif-
ningar" och da beslutat sig att en
stund prata med dig min egen
kära syster. Jag intagit mig
att vi inte ej åtta berätta dig, då
du endast ett, vanligt ditt,
intelsdag ande brev, som du nog
är van vid, och något trefligt
i nyhetsväg vet jag ej.

Älskade Emelie, det leder ju
nu till julen, då vi ej har mer
än en vecka till dess, och för

ha fått vi denna tid fåtta glädje
 på åt, att så smäningom få laga
 på i ordning att begifva oss ut,
 till våra hära sysslor och vänner
 nu. Björkholmen. Men den glädjen
 få vi ej i år, och det är förfärligt
immerligt ledslamt att ej kunna
 göra det. Ja! sa, så ledslamt blir det
 och mycket stor saken att ej få
 vara tillsammans hos eder; och i
 edert trefliga hem fira julen,
 kanske den sista i lifvet, om det
 så är Guds vilje, det vete vi dock.
 Så vändeligt röligt det nu vore att
 under julkäktiden vara hos er,
 så tycker jag ändå, att det är det
rättaste att vi ej kommer. Jag
 har nog mycket tankt denna
 men finner ^{änja} allt det är bäst så.
 Jag tycker, att när jag är så här
 skrattig, och ruckar ibland, så
 är jag bäst varav i hemmet med
 alla mina krämpor, och ej fara

till eder, och störa er julfrölj, nog
 är det ju så det rättaste, och jag klyft
 så nöjd mär jag kom till sist le-
 slutet, ekuru svart elctras, att ej
 i år kunna vara hos eder. Tack!
 nu är engång min egen Emilia förs,
 att ni vill ha oss, men det är nu
bestämt att vi blixtladd hemma doma
 julkägt, men om Herren även
 gifver lite bättre krafter och helas,
 så kanske få vi frändlecs träffas.
 Jag gläder mig äfven åt, att flickorna ej
 behöver flytta ut sitt rum utan
 ha det i fred, och du likaså får
 ha framfärket oinkräktat, och
 du skulle vi stödlig, det är säkert.
 Därfär är allt så bra nu då vi hålls
 hemma, närmast ej är rask, inta
 sena de förr är engång. —
 Ludvig har varit ^{nu} gott och lekt opå
 julafton, nog är vi gärna slarviga
 jag då är kar dit, men heder ha,
 de vi varit på B. morden, sön förs.

Det hörde väl af Eva att Anna i onsdags
var rest till Borgå, för emm. orgen och
kom hem om afton, körde ^{tide} på oldat
drojvärder, men hon ville ej droja, och
kunde ej heller försöka sitt arbete. Anna
restes ju för att lämna dogskapset åt
barnen, samt sladda det i erelning. Det
blef en sådan glädje för dem, och det
var glada retropet efter det andra
höreles. Barnen fekts varas med viss
uppristäldningen, och det var så roligt,
när en vals efter den andres kom fram,
så att nog tycktes det vara välkomst.
Anna har ju ingen ^{jul} stolthet i sin tjänst,
det fa var en ledig julafstorsdag och
äfven trodje dag jul och sedan alla
svarelsag. Det gick med följet till
dig, det är nägra klippor ifrån Nyby
som du är god och tar hand om.
En handduk som Anna skickade
med Anna att härrnas Eva, som hon
lätt förga i Borgå är äfven med.
Nu slutar jag ty jag är litet "trolleger".

